

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

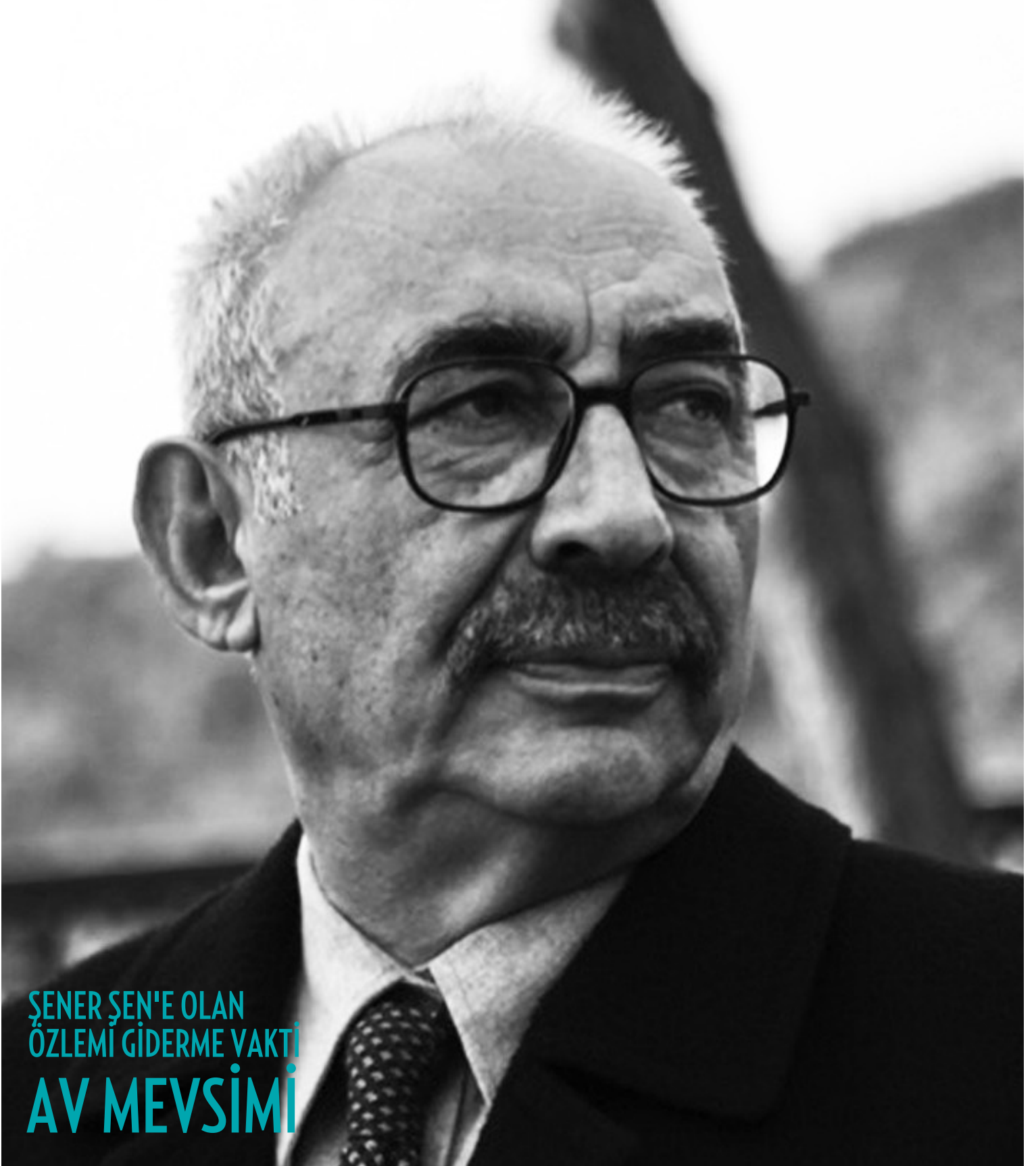
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞENER ŞEN'E OLAN
ÖZLEMİ GİDERME VAKTİ
AV MEVSİMİ

Disney ve JERRY BRUCKHEIMER FILMS sunar bir JON TURTELTAUB filmi

SIHIRBAZIN ÇIRAGI

THE SORCERER'S APPRENTICE

WALT DISNEY PICTURES ve JERRY BRUCKHEIMER FILMS sunar NICOLAS CAGE "THE SORCERER'S APPRENTICE" bir SATURN FILMS / BROKEN ROAD yapımı bir JON TURTELTAUB filmi JAY BARUCHEL ALFREDO MOLINA

TERESA PALMER MONICA BELLUCCI müzik TREVOR RABIN özel efektler süper vizörü JOHN NELSON kostüm tasarımı MICHAEL KAPLAN film editörü WILLIAM GOLDENBERG, A.C.E. yapımcı NAOMI SHONAN görüntü yönetmeni BOJAN BAZELL, ASC

yapım sorumluları TODD GARNER NICOLAS CAGE MIKE STENSON CHAD OMAN NORMAN GOUGHTLY BARRY WALDMAN yapımcı JERRY BRUCKHEIMER hikaye LAWRENCE KONNER & MARK ROSENTHAL ve MATT LOPEZ

SENARYO MATT LOPEZ ve DOUG MIRO & CARLO BERNARD YÖNETMEN JON TURTELTAUB

Walt Disney Home Entertainment

ŞİMDİ Disney Blu-ray ve Disney DVD 'DE!

Ücretsiz PDF Kıtap Arşivi - <https://raney.org>

© Disney

ŞENER ŞEN'İN SUÇU NE?

SİNEMAYA HAYATININ HER DÖNEMİNDE ZAMAN AYIRIP BELLİ SAYIDA FİLM İZLEMİYİ KENDİNE BORÇ BİLEN katıksız sinemasevelerle, filmleri ancak televizyondan takip edenlerin buluştuğu ender adreslerden biridir Şener Şen. Bu ülkede yetişip, burada yaşayıp da sevmeyeni yoktur üstadın. Öylesi de sever, böylesi de. Gün günden kliklere, kamplara giderek kastlara ayrılan, ayrıştırılan bir toplumun sınıksı bir arada durduğu, toplum olmaktan çıkıp yumruğa dönüştüğü bir şeydir Şener Şen sevgisi. Mıknatıs gibidir. Birleştiricidir. Cümleten hayranıyız, sağlığına duacıyız nitekim...

Madalyonun bir de öbür yüzüne bakalım şimdi... Şen, bildiğimiz, tanıdığımız kadar toplumla buluşmayı reddeden, çalışmaktan imtina eden ya da diyelim ki burnu Kafka'da olan bir insan değil, hiçbir zaman da olmadı. Ne var ki 1990'dan bu yana yalnızca yedi kez randevulaştı seyirciyle sinema salonunda. Yedi, bir yönetmen için kabul edilebilir bir rakam belki 20 yıllık periyotta. Lakin bir oyuncu için değil. Hele de bu kadar kabil, bu denli zengin bir oyuncu için. Bir de 40 yaşından sonra şöhreti yakaladığı, 43 yaşında ilk başrolünü kapıldığı düşünülünce, isyan etmemek elde değil. Evet sevgili Arka Pencere okuru... Canımız ciğerimiz, gururumuz, neşemiz Şener Şen, 20 yıl boyunca topu topu yedi sinema filminde oynadı. Altısının senaryosu, beşinin yönetimi Yavuz Turgul'a ait, yedi film. Aynı dönemde Şen'le aynı jenerasyondan sayılabilecek Jack Nicholson 17, Harrison Ford 18, Al Pacino 24, Robert De Niro ise 37 filmde başrol oynadı! Yan rollerde gözüktükleri filmleri anmıyoruz bile.

Şener Şen'in uçsuz bucaksız yeteneğini bunca zaman sadece Yavuz Turgul'un tasarrufuna bırakmış olması, müşkülpesent görüntüsü eleştiri konusu edilebilir belki. İşin kolayına kaçmak istersek tabii. Büyük resme baktığımızda, en verimli günlerinde bile endüstrileşmeyi başaramamış sinema sektörümüzün ayıbidir oysa bu kayıp. Şen'i 70'li yıllarda, başka pek çok değerli oyuncuyla beraber adeta bir işçi gibi çalıştıran da bu sektör. (Bkz: Yılda 8-10 film!) 80'lerde Şener Şen, Kemal Sunal ve Müjde Ar'ın bireysel katkılarıyla ayakta kalan, buna karşın 90'larla birlikte dibe vurup değerlerini seçeneksiz, bir kenarda bırakan da... Bugün gelinen noktada çok yol aldığını, kendini aştığını savladığımız sinemamız, niceliğin ve rakamların içinde boğulmakta, istisnalar dışında niteliğe yaslanamamakta maalesef. Özel bir aktörün potansiyelini ortaya koyabileceği, sınırlarını zorlayabileceği, tekrara düşmeden kendini yeniden, yeniden üretebileceği bir hareket alanı yok desek yeridir. Hâl böyleyken Şen de hâlâ Yavuz Turgul filmleriyle var oluyor, 'seçici'likle yaftalanıyor.

Şener Şen özelinde eleştirdiğimiz şey aslında genel bir problem. Sahip olduğu evrensel değerlerden hiçbir zaman yeterince faydalanamayan bir millet olmamız asıl mesele. Yalnız kültür-sanat alanında değil. Eğitimde, sağlıkta, aklınıza gelebilecek her yerde... Tuncel Kurtiz gibi dünya çapında bir yeteneğin, 50 yıldır durmadan çalışıp ürettikten neden sonra 70 küsur yaşında ve bir televizyon dizisiyle şan şöhret sahibi olması boşuna değil. Münir Özkul gibi bir büyük ustanın, sağlık sorunları bir yana, en olgun çağında sinemadan uzak kalması, 22 yıldır tek bir filmde oynamaması ya da... Bu liste dilediğiniz kadar uzatılabilir. Can sıkıcı örnekler çoğaltılabilir.

Yine de, gelin... Şener Şen'i bir kez daha perdede izleyebilecek olmanın tarifsiz heyecanıyla bitirelim.

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Av Mevsimi, Memlekette Demokrasi Var, Çılgın Dostlar 3.

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları. Beş üzerinden, buçuksuz.

14 TRENDEKİ YABANCI

Geçen hafta 95 yaşındayken intihar ederek hayatına son veren İtalyan usta Mario Monicelli'ye dair birkaç cümle de bizden...

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Hayao Miyazaki animasyonunda bir zirve: Komşum Totoro.

18 ÖLÜM KARARI

Bu yıl 16. kez sinema sanatı severlerin karşısına çıkan Gezici Festival başladı. Festival programının en çarpıcı 11 filmiye bu sayfalarda.

22 LEKELİ ADAM

Steven Spielberg'den 21. yüzyılın ilk bilimkurgu klasığı: Azınlık Raporu.

24 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Babam İçin, Yeniden Başlamak, Sel, Bahtı Kara, Sex And The City 2.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Film Çözümleri (Üç Maymun), Leslie Nielsen, Irvin Kershner, Mario Monicelli, Onur Bayraktar.

AV MEVSİMİ

YÖNETMEN Yavuz Turgul
OYUNCULAR Şener Şen, Cem Yılmaz,
 Çetin Tekindor, Okan Yalabık,
 Melisa Sözen, Rıza Kocaoğlu,
 Mustafa Avkıran, Mahir İpek
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 142 dk.

Polisiye, bütün türler içinde 'formüller'e en çok yaslananı bildiğiniz gibi, ama Türkiye gerçekleri bu formülleri uygulamaya pek müsait değil belli ki.

YAVUZ TURGUL'U ANLATMAYA GEREK YOK; TÜRKİYE SİNEMASI İÇİN NE KADAR değerli bir isim olduğunu, senaryo konusundaki yetkinliğini, Şener Şen'le hiç bitmeyen beyazperde ortaklığını, temalarına sıkı sıkıya bağlılığını, vb... Turgul, uzun bir hazırlık sürecinin ardından çektiği son filmi "Av Mevsimi"yle tür değiştirse de tematiği üzerinde büyük oynamalar yapmıyor. Gene kötücüllüğün karşısına iyiliği koyuyor, gene bir tür baba-oğul ilişkisini hikayesine malzeme yapıyor, gene karakterlerinin motivasyonlarını 'iyi niyet' çerçevesi içine oturtuyor ve gene gerçeklik maskesi altında bir 'masal' anlatıyor bizlere. Ama yönünü bu kez 'tür sineması'na çeviriyor ve ülkemizde pek de yapılmayan (yapıldığına da iyi olmayan) polisiye türüne meylediyor "Av Mevsimi"yle. Turgul'un bu türe silinmeyecek bir damga vurduğunu söylemekse zor!

Aslında polisiye sinema için sağlam ve 'doğru' bir açılışa sahip film; genç bir kadına ait olduğu anlaşılan kesik bir el bulunuyor, sonrasında bu elin esrarı üzerine inceleme-araştırma ve 'akıl oyunları' devreye giriyor. Başkahramanımız, deneyimli bir cinayet masası polisi olan Ferman (Şener Şen), namıdiğer 'Avcı'. Onun yanındaysa evladı gibi davrandığı ortağı 'deli' İdris (Cem Yılmaz) var. İşin hemen başında onlara katılan çömez Hasan (Okan Yalabık) da sacayağını tamamlıyor. Bu aşamalarda klasik polisiye kalıplarının izini takip ediyor Yavuz Turgul, 'gizem'in peşine düşen kahramanlarının serüvenini olgunlaştırma konusunda aceleci davranmıyor, doğru da yapıyor. Ancak hikayenin açılmaya başladığı, 'çözümler'in devreye girdiği noktada sekteye uğruyor yönetmenin dünyası. Özellikle senaryodan kaynaklanan boşluklarla sık sık "Neden?" sorusuyla baş başa buluyoruz kendimizi, ki nihayetinde de doyurucu cevaplar vermiyor bu sorulara Turgul.

Polisiye sinemanın 'anahtar cümlesi' konusunda dersine iyi çalışmış gibi görünen ama bu cümleyi seyirciyle iletişim kuracak noktaya getirme konusunda yeterince 'gizemli' olamayan

Turgul'un senaryosu, iyisiyle kötüsüyle bu türün sayısız örneğini vermiş olan Amerikan sinemasının neredeyse her defasında becerebildiği şeyin altından kalkmayı başaramıyor. Polisiye, bütün türler içinde 'formüller'e en çok yaslananı bildiğiniz gibi, ama Türkiye gerçekleri bu formülleri uygulamaya pek müsait değil belli ki. Oysa Turgul, az çok formüle dayanan bir yapı kurmaya çalışıyor filminde, hikayenin nerede yükselip alçalacağı üzerine kafa yoruyor, 'gizem'in nerede ipucu olarak kendini öne atması gerektiğini biliyor, 'bağlanma' noktasının yeri konusunda da 'cahillik' etmiyor. Dediğimiz gibi, Türkiye'de iyi polisiye çekmenin bir yolu yok belki de, bizim dünyamıza uygun bir tür değil bu!

'Türkiye'nin en iyi senaristi' olduğu konusunda hâlâ hiçbir kuşumuz olmayan Yavuz Turgul, "Av Mevsimi"nde bu özelliğinin altını yeterince iyi dolduramıyor. Hikaye kurgusuna hakim bir görüntü çiziyor ama hikayenin anahtarlarına sahip değilmiş gibi bir izlenim veriyor. Açarsak, türün 'akıl oyunları' üzerine yapılanması gerektiğini biliyor ama bu oyunlara dair tatmin edici bir done veremiyor bize, sadece lafta kalıyor bu oyunlar. Hikayenin iki avcısının birbirlerini alt etmek için giriştikleri akıl oyunları, "Peki ama..." diye başlayan sayısız cümle kurduruyor seyirciye, bu avcılardan fıskırması gereken 'zeka'dan herhangi bir ize rastlanmıyor. Özellikle hikayenin 'bağlanma' aşamasındaki acelecilik ve kolaycılık, Amerikan polisiye dizilerinde zaman darlığı nedeniyle yaşanan 'hızlı çözüm' formülüne benziyor biraz. Oysa iki buçuk saatlik bir filmin böylesi bir kolaycılığa yaslanmaması gerekiyor, daha 'akıllı' ve 'metin' olması bekleniyor.

Öte yandan "Av Mevsimi"nde diyalogların yaşarlığı konusunda gene hiçbir sıkıntısı yok Yavuz Turgul'un, karakterlerin ağızlarından çıkan cümlelere yabancılaşmıyoruz, 'büyük cümleler' kurduklarında bile bunu 'inandırıcı' bir noktaya çekebiliyor sinemacı. Türkiye sinemasının en temel sıkıntısını uzun yıllar önce

Yavuz Turgul zoru kolaya çeviriyor ve Cem Yılmaz'a duyduğu güvenin karşılığını alıyor. Yılmaz, "Av Mevsimi"yle SİYAD'dan 'olur' ödülü yerine 'gerçek' bir ödül alacak gibi görünüyor bu kez!

çözmüş zira Turgul, "Senaryoda şapkadan tavşan çıkaramıyorsanız diyaloglara yüklenin!" diyor bir bakıma. Hâl böyle olunca, hikaye tökezlese de seyirciye 'izleyebileceği' bir şey vermeyi başarıyor, hayattan bir an bile kopmayan repliklerle donatıyor metnini. Bu diyalogları kanlı canlı hale getiren oyunculara kısmen başarılı "Av Mevsimi"nde. Şener Şen bildiğimiz gibi, Çetin Tekindor gene 'yüksek' tonda oynuyor, Okan Yalabık kendine verilen şansı harcamıyor, Melisa Sözen ikna edici olabiliyor. Ama bu filmin 'başarısız bir polisiye' olmasının önüne geçen, hikayeyi 'takip edilesi' kılan unsur Cem Yılmaz oluyor. Aktör, "Organize İşler"de 'olmamış' bir ipucu verdiği dramatik rol yeteneğini sınırsızca sergiliyor "Av Mevsimi"nde. Hikayenin en zor karakterini hiçbir 'esneme' ya da 'sıkıştırma' yaşamadan canlandırıyor, sürekli iniş çıkışlı bir

grafik çizen İdris karakterini bedeninde kusursuzca işliyor, 'komik' olmasını beklerken 'hüzünbaz' bir atmosfere sokuyor bizleri. Bu kapıyı 'doğru' bir yerden açmış olması, Cem Yılmaz için büyük bir kazanım tabii. Gelecekte onu bu tür rollerde sık sık görebileceğimizin işaretleriyle dolu buradaki kompozisyon çalışması. Bu noktada Yavuz Turgul'a da hakkını vermek gerek, 'zor bir tercih'i kolaya çevirmenin üstesinden geliyor, Cem Yılmaz'a duyduğu güvenin karşılığını fazlasıyla alıyor. Yılmaz, "Av Mevsimi"yle SİYAD'dan 'olur' ödülü yerine 'gerçek' bir ödül alacak gibi görünüyor bu kez! 📺

Emekliye ayrılan polisin veda gecesi, Cem Yılmaz'ın da büyük katkısıyla filmin en 'coşkulu' anlarını izletiyor bize.

Çetin Tekindor'un canlandırdığı Battal karakterinin temsil ettiği 'güç', filmin hiçbir anında ikna edici olamıyor.

16. GEZİCİ FESTİVAL

03-09 Aralık 2010, Ankara
10-16 Aralık 2010, Artvin
16-19 Aralık 2010, Ordu

MEMLEKETTE DEMOKRASİ VAR

YÖNETMEN Süleyman Nebioğlu
UYUNCULAR Müjdat Gezen, İlker Ayrık,
 Gülçin Santırcıoğlu, Nejat Birecik,
 Sümer Tilmaç
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 96 dk.

İyi bir potansiyel
 sunabilecek öykü
 acımasızca ve
 acemice harcanmış
 ne yazık ki!

ZAMAN ZAMAN HATIRLAMAKTA FAYDA VARDIR Kİ; BU ÜLKENİN TARİHİNDE BU milletin kendi başbakanını astığı da görülmüştür. Gerekli-gereksiz 13 ayrı davadan yargılanan ve suçlu bulunan Adnan Menderes dünyanın önde gelen liderlerinin af çağrılarına rağmen göz göre göre asıldı. Önce çok sevildi, memleketi kalkındırdı dendi, sonra herkes ona sırtını döndü ve asılmasını teşvik etti. Yıllar sonra da itibarı iade edildi ve Vatan Caddesi'ndeki anıt mezarına taşındı. Gelin görün ki, bugün hâlâ siyasete malzeme olarak kullanılmakta...

"Çocuklar Duymasın" dahil pek çok işe imza atmış TV yapımcısı Süleyman Nebioğlu kendi romanı "Yüzbin Kibrit Çöpü"nden uyarladığı senaryoyu kendisi çekmiş. Öykünün çıkış noktası Menderes'in Yassıada'daki mahkûmiyetinin son günlerinde yaşanan hayali kurtarma operasyonu! Yassıada'nın karşısındaki köyde, oğlunu Kore savaşında kaybedince aklını yitirmiş Baradan (Gezen) 'memlekete yeniden demokrasi getirmek için' Menderes'i hapisten kaçırmaya karar verir.

Rüyasında görünen Menderes işe yüzbin tane kibrit biriktirmeyle başlamasını söyler!

Sinemamızda politik taşlamanın neredeyse yok olduğu bir dönemde iyi bir potansiyeli olan bu öykü acımasızca ve acemice harcanmış. İlk sahnesinden itibaren gevşek bir müzik, Türker İnanoğlu dizilerinden fırlamış duran demode köylü karakterleri ve kötü bir Şener Şen taklidi gibi görünen Tamer Karadağlı'dan sonra film iflah olamıyor. Fondaki durmak bilmeyen çılgın müzik yüzünden delirmiş gibi oradan oraya koşturan, gaz çıkaran, uyuklayarak konuşan, sebepsiz yere kıkırdayan ve komik olamayan bir dizi karakterin içindeki deli Baradan herkesten akıllı tabii ki! Nebioğlu'nun hikayesinde bu zaten amaçlanan bir şey belki ama bunu Aziz Nesin kıvraklığında yapabilmek var, bir de böyle kaba saba yapmak...

Finale eşlik eden ve onu özlediğimizi hatırlatan Zeki Müren şarkısı ile Gülçin Santırcıoğlu'nun oldukça dışı performansı...

Şafak Sezer'in Zeki Müren çalan radyoyla etkisizleştirilmesi dışında gülebildiğimiz sahne yok!

ÇILGIN DOSTLAR 3

ORJİNAL ADI Open Season 3

YÖNETMEN Cody Cameron

SESLENDİRENLER Matthew Munn,

Joel McHale, Steve Schirripa,

Gina Torres

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 75 dk.

İlk filmin mirasını
yiyen, animasyon
adına doyurucu
bir keyif vaat
etmeyen bir yapım.

SONY, BİR PIXAR DEĞİL. "OYUNCAK HİKAYESİ 3" (TOY STORY 3) NEREDE, "Çılgın Dostlar 3" nerede yani... Hem üç boyutlu animasyon kalitesi açısından Pixar'la aşık atacak detaylı ve özenli çalışmayı sergilemiyorlar hem de bir seriyi alıp, birinci filmde üçüncü filme kadar yüksek senaryo ve dizayn kalitesini koruyarak götürmeyi bilmiyorlar. Zaten Pixar, Barcelona gibi bir takım artık. Karşısına dişli bir rakip bile çıkamıyor üç boyutlu animasyon alanında...

Filmin temel hatası, eserin temelleri üzerine yeni bir kat çıkamamış olması. İlk "Çılgın Dostlar"ın esprisi, bir grup orman hayvanının bir araya gelip av mevsiminde ormana akın eden avcılara karşı gerilla mücadelesine girişmesiydi. Tek filmlik bu hoş espri, sündürüldükçe bayatladı. İkinci film gibi, üçüncü film de ilk filmin mirasını yemeye devam ediyor. Kendi memleketinde yine ikincisi gibi doğrudan DVD'ye çıkan yapıt çocuklara yöneliyor fakat orada da bir bıkkınlık yaratması olası.

Gerekçe basit, tüm espriler tükenmiş durumda. Birinci filmde beri karakterler geliştirilmiyor. Tek boynuzlu geyiğin hikayedeki tek rolü, boynuzunun tekrar tekrar kırılıp durması sanki. İlk filmin gülünç esprisi tavşan fırlatma oyunu burada da tekrar ediliyor. İskoç sincap veya kunduzlardan ibaret inşaat takımı gibi hikayeler baştan kullanılıp tüketiliyor. Bu esprileri iki filmde izleyen çocukları dahi kendinden uzaklaştıracak bir senaryo söz konusu.

Hayvan tasarımlarındaki sevimli çizgi de yerini tuhaflığa bırakmış. Başroldeki ayı Boog'un sirkte tanışıp aşık olduğu dişi ayı Ursa, hem yüz ifadesi hem canlandırılışıyla bir tuhaflık ve iticilik barındırıyor. Doğru düzgün bir hikaye, hikayeyi ileri taşıyacak gülünç espriler barındırmayan film, karakter aşamasında da tıkanıyor kısacası... [1]

Pixar'ın icat ettiği, jenerik akarken küçük hikaye parçaları aktarma esprisi, filmin tek eğlenceli yanı.

Ayı Boog komik değil, geyik Elliot sevimli değil. Yüku kaldıracak başkahramanı olmayan bir film var ortada.

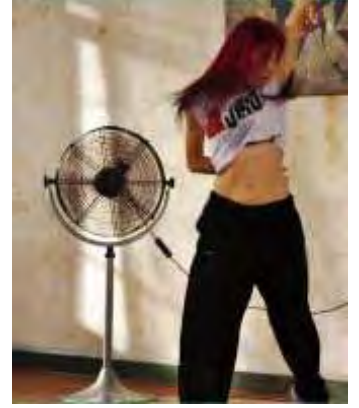
AV MEVSİMİ

ÇILGIN DOSTLAR 3

MEMLEKETTE DEMOKRASİ VAR

UÇAN MELEKLER

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AV MEVSİMİ		★★★			★★★	★★★	★★★
ÇILGIN DOSTLAR 3				★★			
MEMLEKETTE DEMOKRASİ VAR					★★	★	★
BİRİ BENİ ISIRDI					★★		
DURDURULAMAZ					★★★	★★	
GİT BAŞIMDAN!					★★★	★★★	★★★
HARRY POTTER VE ÖLÜM YADİĞÂRLARI: BÖLÜM 1		★★			★★★★	★★★★	
İKİ TUTAM SAÇ: DERSİM'İN KAYIP KIZLARI			★★★				
NEFES NEFESE						★★★	
NEW YORK'TA BEŞ MİNARE			★		★★		★★
PAK PANTER							★
PRENSESİN UYKUSU		★★			★★★	★★★	★★
SIHİRBAZ		★★★★			★★★★	★★★★	
SON AYIN		★★★			★★★		★★★
SON SAVAŞÇI		★★		★★	★★	★★	
SOSYAL AĞ	★★★	★★★		★★★	★★★★	★★	★★★
TESTERE VII		★			★	★	
UÇAN MELEKLER			★				
VAY! ARKADAŞ		★★				★★	
YİNE Mİ SEN?				★★		★	
YUKARIDAKİ TEHLİKE					★★★	★	★★★
BABAM İÇİN	★★★★	☆☆☆☆	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
BAHTİ KARA			★★			★★	
SEL		★★	★★		★★★		★★★
SEX AND THE CITY 2		★★	★			★	★

FARKLI İZLER BIRAKAN ÜÇ SİNEMACININ ARDINDAN

"Vahşi Kahramanın Dönüşü" nün yönetmeni Irvin Kershner'ı 87, "Çıplak Silah" serisinin Leslie Nielsen'ını 84 ve "Yoldaşlar" ın, "Büyük Savaş" ın yönetmeni Mario Monicelli'yi 95 yaşında sonsuzluğa uğurladık.

ÜZÜCÜ, SİNEMA SANATI ADINA ÖNEMLİ KAYIPLARLA DOLU BİR HAFTAYDI GERİDE BIRAKTIĞIMIZ. SİNEMANIN FARKLI

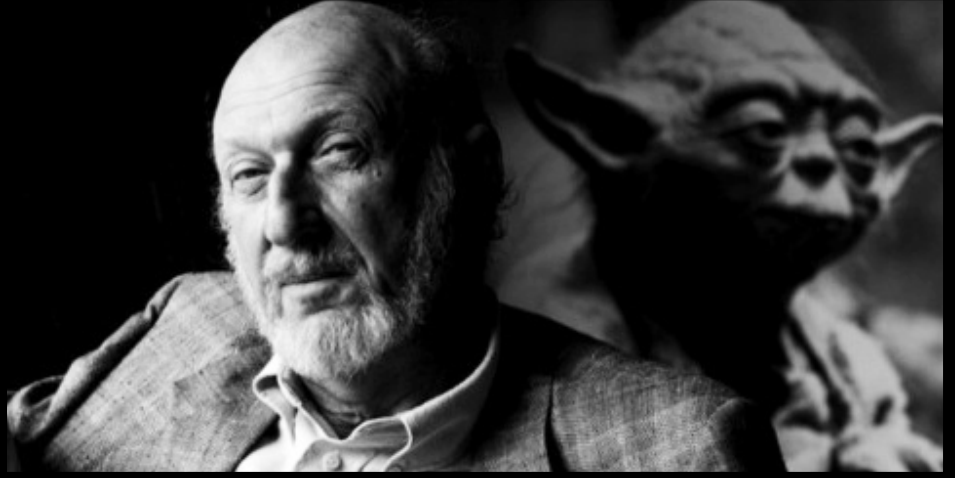
kulvarlarında koşmuş, özgün izler bırakmış üç değerli sanatçıyı, Irvin Kershner'ı, Leslie Nielsen'ı ve Mario Monicelli'yi ardı ardına sonsuzluğa uğurladık.

87 yaşında ölen Amerikalı yönetmen Irvin Kershner, 1950'lerin sonunda oturduğu yönetmenlik koltuğunda "Robocop 2", "İmparator" (The Empire Strikes Back), unutulmaz James Bond serüvenlerinden "İnsan Gibi Yaşa" (Never Say Never Again) gibi kitle sineması örneklerine başarıyla imza atmış bir isimdi. Benim içinse Richard Harris'li çok değişik bir western olan "Vahşi Kahramanın Dönüşü" (The Return Of A Man Called Horse; 1976) ve Faye Dunaway'ı müthiş bir rolde karşımıza çıkartan, unutulmaz "Gözler" (Eyes Of Laura Mars; 1978) demekti Kershner.

84 yaşındaki Leslie Nielsen ise, açıkça söylemeliyim, pek sevmemiş bir komedi tarzının en parlak temsilcilerindendi. 1980'de "Uçak"la (Airplane!) başlayan bir tanışıklığım oldu kendisiyle. Sonrasında "Çıplak Silah" (The Naked Gun), "En Büyük Dileğimiz" (All I Want For Christmas), "Dracula: Ölü Ve Mutlu" (Dracula: Dead And Loving It), "Çıplak Casus" (Spy Hard) gibi filmlerle devam etti, bu sevimli adama bir türlü ısınamayıp. Ölümünden sonra okuduğum internet yorumlarından birinde, "Dünya sinemasının Nejat Uygur'u" deniyordu. Eminim ki onu özleyeceğim. Huzur içinde yatsın...

Kuşkusuz en trajik son Mario Monicelli'den geldi. 95 yaşındaki usta İtalyan yönetmen, kanser nedeniyle çektiği acılara kendi eliyle son verdi. Hem de sessiz, sakin bir yöntemi tercih etmeyerek...

15 Mayıs 1915'de Toskana'da doğan, ilk gençliğini Milano'da geçiren, üniversite yıllarında tarih ve felsefe eğitimi alan, sinemaya "Pal Sokağı Çocukları"nın

alçakgönüllü bir uyarlamasının iki yönetmeninden biri olarak 1935'te adım atan Monicelli, İtalyan sinemasının, özellikle de İtalyan güldürü geleneğinin zirvelerinden biri olmayı başarmış isimlerdendi.

Monicelli'yi, hayli geç, bazı eleştirmenlerce 'son büyük yapıtı' olarak kabul edilen, 1990 yapımı "Anlaşılmaz Hastalık"la (Il Male Oscuro) tanıyıp sevdim. 50'li yaşlardaki bir yazarın, yaşamına yeni bir yön vermek için psikoloğuna gitmesiyle başlayan huzur arayışını konu edinen filmde Giancarlo Giannini-Emmanuelle Seigner ikilisi de harikaydı ve "Anlaşılmaz Hastalık" Monicelli'ye Donatello'da 'en iyi yönetmen' ödülü getirmişti.

18. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nin "Ustalara Saygı" kapsamında tam dört filmlik bir Monicelli seçkisi sunması ise 1999'da 'festival içinde festival' gibi bir şey olmuştu benim için. "Bilinmeyen Kişiler" (I Soliti Ignoti; 1958), "Büyük Savaş" (La Grande Guerra; 1959), "Yoldaşlar" (I Compagni; 1963) ve "Dostlarım" (Amici Mie; 1975) bu usta yönetmeni çok daha derinlemesine tanımamı sağladı. Yeni Gerçekçilik'in simge filmlerinden biri olan "Acı Pirinç" (Il Riso Amaro; 1949) senaryo ekibinde yer almış olan Monicelli, işçi sınıfı

ve sendikal mücadele üzerine, genel çizgisinin dışında, ciddi bir dönem filmiyle tam bir proleter sinema klasiği ortaya koymuştu. Tekstil işçilerinin zorlu çalışma koşullarını, kimi zaman mizaha da başvurarak aktaran "Yoldaşlar"ın sakallı gözlüklü kahramanı Prof. Sinigaglia'nın (Marcello Mastroianni) tam bir Bolşevik'e benzemesi Hollywood'da homurtulara yol açıtıysa da film o yılın Oscar adayları arasına girmişti.

1. Dünya Savaşı'nda cephenin ön safhalarında çarpışmamak için türlü numaralar çeviren, arkadaşları savaşırken cephe gerisinde kadınlarla gönül eğlendiren iki askerin hüznü öyküsünü anlatan "Büyük Savaş" da çok iyi bir film... Vittorio Gassman ve Alberto Sordi'nin oyunculuklarıyla da büyük değer kazanan "Büyük Savaş", beyazperdede komediden drama yönelişin unutulmaz örneklerinden biridir.

Sanırım, festival yönetimi bu yıl da Monicelli'nin anısına özel bir program düzenleyecektir.

Kershner, Nielsen, Monicelli... Sinema ve sinemaseverler onları hiç unutmayacak.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! ■

KOMŞUM TOTORO

Animasyonun yaşayan efsanesi, Japon yönetmen Hayao Miyazaki'nin kaleminden çıkan 1988 yapımı "Komşum Totoro" (Tonari No Totoro) çocukların eğlenceli meşgaleleriyle yetişkinlerin tatsız tasalarını keskin bir şekilde ayırtıran fantastik bir masal.

EDEBİYAT KADAR ÇOCUKLUĞA SONSUZ ÖVGÜLER SUNAN BİR SANAT DALI DAHA VARSA, O DA SİNEMADIR. NİTEKİM SİNEMA DA

çocukluğa övgüler düzdüğü nice filmi edebiyattan devşirmiştir. Anime ustası Hayao Miyazaki'nin yazıp, çizip yönettiği "Komşum Totoro" ise çocukluğa pastoral bir övgüdür. Edebiyat uyarlaması olmasa da birçok masaldan ödünç aldığı öğeler vardır. Tabiatın yalnızca çocuklara bahsettiği bir dünyadan, fantastik bir ödül söz eder film. Doğa çocuklara adı konmamış bir oyun diyarı sunar burada.

Üniversitede profesör olan babalarıyla bir taşra evine taşınan iki kız kardeşin, dört yaşındaki Mey ve 10 yaşındaki Satsuki'nin öyküsüdür bu. Hastanede yatan annelerine yakın olmak için taşındıkları bu eve biz de onlarla birlikte adım atarız. Daha ilk andan itibaren Mey ve Satsuki'nin bu yeni eve gösterdiği coşkulu tepkilere ortak oluruz: Deredeki balıkları hayranlıkla izler, evin yıkılmak üzere olan ahşap direğiyle oynar, her yanını kurum bağlamış tavan arasında 'toz tavşancıkları'yla göz göze gelirler. Yeni bir eve taşınmanın yarattığı hiçbir sıkıntı yansımaz onların ruhlarına. Yetişkinlere özgü tatsız tasalardan uzak (çocukların annesi ciddi bir rahatsızlıktan muzdariptir), yeni taşındıkları bu taşra evinin çevresinde, meraklı gözlerle Tabiat Ana'nın üzerindeki ince tülü ağır ağır kaldırırlar. Karşılarına ormanın yumuşak ruhlu trolü Totoro çıkar. Onunla beraber doğanın yetişkinler tarafından görünmeyen yüzünü keşfederler.

Film ikisinin hem birbirleriyle hem de çevreleriyle ilişkilerini değme 'gerçek film'den daha sahici tasvir eder. "Komşum Totoro"nun

sırrı buradadır. Film adını borçlu olduğu yarattığı ilk yarım saatte göstermez bile. Derdi önce iki kız kardeşi etrafıca bize tanıtmaktır.

Mey yaşının verdiği gözü kara bir merak, cesaret ve hevesle, gördüğü her deliği çomaklar. Totoro'ya da önce o rastlar zaten. Yaşının gerektirdiği her türlü afacanlık ondadır: İnatla olur olmaz şeyler tutturur, cırtlak sesiyle sağa sola koşturup durur, ablasının her hareketini taklit eder, korktuğu zaman da ablasının eteklerine yapışır, kızınca küsüp ağlar, zaman ve mekan mefumu tanımadan yorulduğu yerde uyuyakalır...

Doğayı baş tacı eden Japon kültürü Miyazaki'nin sinemasının da dört bir yanına sinmiştir. Kurosawa veya Imamura gibi, onun sineması da bir bakıma doğaya şükran ve saygı sarmaşıklarıyla sarılıdır. Totoro'ya şemsiyesini veren Satsuki, karşılığında ondan verimli tohumlar alır. Evlerinin çevresindeki kafur ağacı tam bir bereket simgesidir. Miyazaki doğanın arka yüzünü gösterecek bir tercihle, ormanın ruhunu simgeleyen kimi yaratıkları şeffaf resmeder.

Miyazaki'nin tüm küçük kızları gibi, Mey ve Satsuki'nin ayakları da yerden kesilir. Uçmak onlara da nasip olur. Totoro fırıldağa benzer bir aletin üzerine çıkıp iki kardeşe gökte ufak bir tur attırır.

Usta animasyoncu Batı masallarından ödünç aldığı kimi öğeleri kendi kültürüyle enfes bir bireşimden geçirerek harmanlar. Mey'in Totoro'nun alemine geçişi "Alice Harikalar Diyarında"yı anımsatır. Beyaz tavşan yerine ormanın küçük, beyaz, fantastik yaratığının peşinden gider küçük kız. Ablası Satsuki'yle birlikte tek tek izini sürdükleri meşe palamutları ise "Hansel ve Gretel"e götürür akılları.

Tüm bunlar bir yana, başta da dediğimiz gibi, bir 'çocukluğa övgü başyapıtı'dır "Komşum Totoro". Ormanın ruhu Totoro'ya ve yaratıklara yalnızca Mey ve Satsuki tanık olur. Tabiat Ana'nın bu yüzü sanki bu iki kızın ortak tahayyüllerinin ürünüdür. Bu hak yalnızca onlara layık görülmüştür. Babalarının toz tavşancıkları dediği evdeki o 'küflü yaratıklar'ı gördüklerini söylediklerinde, yaşlı bakıcıları "Küçükken ben de göürdüm onları" der. "Şimdi de siz görüyorsunuz demek."

Üstadın çizgilerinin bir alametifarikası da kedilerdir. Bunun en has örneği "Küçük Cadı Kiki"de [Majo No Takkyûbin] kahramanımız Kiki'nin kedisi Jiji'dir. O filmde de onun üzerinden harika espriler üretir Miyazaki. Ama filmografisinde ondan daha ünlü bir 'kedi' ararsanız, bakmanız gereken yer "Komşum Totoro"dur. Filmin ortalarında Totoro'ya, filmin sonlarına doğru ise Satsuki ve Mey'e toplu taşıma hizmeti veren 'kedibüs' sade ama son derece yaratıcı bir hayalin ürünüdür. Farları ve tabelalarını farelerin ışıklandırdığı çok ayaklı bir 'kedibüs'tür bu.

"Komşum Totoro" 1988'de gösterime çıktığında o kadar ilgi görmese de, sonradan video ve DVD çağında yeniden keşfedildi. Riskli bir proje olduğu için bir başka animasyonla, Isao Takahata'nın "Ateşböceklerinin Mezarı"yla (Hotaru No Haka) 'iki film birden' uygulamasıyla gösterime sokulmuştu. Nitekim ikisi de dramatik anlamda birbirlerini dengeleyen filmlerdi.

Sonradan Miyazaki'nin şirketi Studio Ghibli'nin maskotuna dönüşecek Totoro, doğanın müşfik ve bereketli yüzünü tüm haşmetiyle simgeler. "Komşum Totoro" ise Miyazaki sinemasının gelecekteki bereketinin habercisidir hiç kuşkusuz. ■

GEZİCİ FESTİVAL'DE KAÇIRILMAYACAK 11 İYİ FİLM

Bu yılki temasını 'Darbe!' olarak belirleyen Gezici Festival, 16. yılında da dopdolu bir programla sinemaseverlerin karşısında. Çizgisini hiçbir zaman bozmayan bu özel festivalin programından 11 özel film seçtik...

16 YILDIZ DERE TEPE DÜZ GİDİP, ÜLKENİN FARKLI ŞEHİRLERİNDE YAŞAYAN SİNEMA AŞIKLARINA

benzersiz bir şölen sunan Gezici Festival, bu sene 03-19 Aralık tarihleri arasında Ankara, Artvin ve Ordu'da perdesini açıyor. 68 filmlik programdan sadece 11 film seçmek şüphesiz çok zor. Uluslararası Altın Boğa ödülü için 10 film yarışırken, 'Darbe!' temasına uygun 12 Eylül filmleri ve "Kayıp" gibi bir Costa-Gavras klasiği de seyirciyi bekliyor. Vizyona girmeden önce ilk kez Gezici Festival'de gösterilecek filmlerin yanı sıra, 'Taşrada Mülteci' başlıklı bölüm, kısa filmler ve başta "Çoğunluk" olmak üzere 2010 yılının en kaliteli Türk filmleri de programda mevcut. Biz 11 özel film seçmeye çalıştık ancak kalan 57'ye de şöyle bir göz atın deriz; beğeneceğiniz yapıtlar çıkacağından eminiz...

1 KARS ÖYKÜLERİ (2010)

İşte adını duyanların epeydir merakla beklediği, şahane bir proje. Başta, "Sonbahar"la erken bir başyapıt ortaya koyup gönülleri, festivalleri ve de gişeyi fetheden Özcan Alper olmak üzere, Emre Akay, Ahu Öztürk, Zehra Derya Koç ve Ülkü Oktay'ın yönetmenliğini üstlendikleri "Kars Öyküleri", epizotlu bir yapıya sahip. Filmin ilk ortaya çıkışı aslında 2007 yılına uzanıyor. Ankara Sinema Derneği'nin düzenlediği yarışma sonucu Zeki Demirkubuz, Ümit Ünal ve Önder Çakar'dan kurulu jüri beş senaryo beğeniyor. Bu senaryolardan oluşturulan ve 5 ayrı yönetmen tarafından çekilen film, bu anlamda Türk sinemasının da en orijinal yapıtlarından biri olmayı hak ediyor. Oyuncu kadrosunda Rıza Akın, Ayda Aksel, Ozan Bilen, Meral Çetinkaya ve Ruhi Sarı gibi isimler mevcut.

2 BİBLİYOTEK PASCAL (BIBLIOTHÈQUE PASCAL, 2010)

Eşine kolay rastlanmayacak bir görsel anlatımla donatılmış, hafızalarda yer isteyen bir film. Aynı zamanda önümüzdeki Oscar'larda Macaristan'ın aday adayı... Sinemaseverlerin "White Palms" filmiyle de hatırlayacakları Szabolcs Hajdu'nun bu yepyeni yapıtı, terk ettiği kızına yeniden kavuşmak için çabalayan bir annenin karşılaştığı 'fantastik' dünyayı tasvir ediyor. CGI teknolojisinden ustalıkla faydalanan görsel yapısı başta olmak üzere, vurucu soundtrack'i, sanki hayalle gerçek arasında gidip gelen atmosferi ve kurgusuyla nefes kesen bir yapıt "Bibliyotek Pascal"... Genç kızın cinsellik pazarının kucağına itildiği ortamları cesurca sergileyen film, yönetmenin deyimiyle; '...sanat ve kültürde hızla artan enflasyonun bir temsili.' Hem de en çarpıcı şekliyle...

3 FİLM SOSYALİZM (FILM SOCIALISME, 2010)

80 yaşında olmasına karşın sol ideolojisinden ve devrimci sinemasından ödün vermeden yola devam eden efsane yönetmen Jean-Luc Godard da, son filmiyle festivalin konukları arasında. Fransız Yeni Dalga akımının simge yönetmeni, bu defa Akdeniz sularında seyredip limanlara uğrayan bir gemiye davet ediyor bizleri. Açık denizlerdeki yolcular arasındaki konuşmalara tanıklık ediyoruz. Fikirlerin ayırdığı insanları, hayallerin birleştirdiği fikrinden yola çıkan Godard, filmi üç bölüme ayırmış. Konuk oyuncular arasında ise meşhur Fransız felsefeci Alain Badiou veya punk'ın en iyi temsilcilerinden Patti Smith gibi isimler var. Ustayı ilk döneminden beri takip edenler başta olmak üzere tüm sinemaseverlere sitayişle önerilir.

4 ANNEMLER TATİLDE (O ANO EM QUE MEUS PAIS SAÍRAM DE FÉRIAS, 2006)

İki yıl kadar önce sinemalarımıza da uğramış, enfes bir Brezilya filmi. 12 Eylül sonrası yaşananları bir çocuğun gözünden anlatan 1995 yapımı "Babam Askerde"yi anımsatan "Anneler Tatilde", 1970'te Brezilya'da geçiyor. Yüzlerce insanın öldürülüp, 'kaybedildiği' darbe sırasında siyasi suçlu olarak aranan bir anne-babanın 10 yaşındaki oğlu Mauro'yla tanışıyoruz. Dedesinin yanına bırakılan Mauro, tatile gittiklerini düşündüğü büyüklerinin dönüşünü beklerken, mahalledeki Yahudilerle de kaynaşiyor. Ülke baskılar altında korkunç bir zulüm yaşarken, bir yandan herkesi Dünya Kupası finalleri heyecanı sarmış. Minimal anlatımla çok şeyler söylemeyi başaran filmde, küçük oyuncu Michel Joelsas da bir harika.

5 BAŞKA BİR YERDE (SOMEWHERE, 2010)

İlk üç filmi olan "Masumiyetin İntiharı", "Bir Konuşabilse..." ve "Marie Antoinette" ile yönetmenlikte son derece iddialı olduğunu gösteren Sofia Coppola'nın yeni çalışması. Venedik'te Altın Aslan ödülü alan "Başka Bir Yerde", Coppola'nın o alıştığımız dünyasına bir kez daha çekiyor bizleri. Üst sınıfların arasında dolaşırken, oyunculuklarıyla, senaryosuyla ve anlatımıyla önceki filmlerindeki lezzeti aratmayan bir seyir zevki vaat ediyor yapıt. Uyusturucu, içki ve seks ekseninde şekillenen hayatı, 11 yaşındaki kızının sürpriz ziyaretiyle bir anda altüst olan Hollywood yıldızı Johnny Marco'nun hikayesinde, parıltılı ama sahte hayatlara yönelik afili bir sataşma söz konusu. Stephen Dorff ile Elle Fanning'in başrolde oldukları "Somewhere", mutlaka görülmeli.

6 ADRIENN PÁL
(PÁL ADRIENN, 2010)
Macar sinemasından gayet rahat izlenen, duygu yüklü bir 'sürpriz'. Öyküye damgasını vuran baş karakter Piroška'yı canlandıran Éva Gábor'un performansı ile öne çıkan film, aşırı kilolarından muzdarip bir hemşireyle tanıştığımızı bizi. Özellikle kremalı tatlılara dayanamayan Piroška, durumu ağır olan hastaların yattığı koşu çalısından, yalnızlıktan ve 'ölüm' fikrinden bıkararak, önemli bir karar alır. İzinini kaybettiği çocukluk arkadaşını bulacaktır. Onu aramak üzere yola koyulduğunda, bölük pörçük anıların izini sürerken karşılaştığı insanlar aracılığıyla da içsel bir yolculuğun kucagina düşer... Macar yönetmen Ágnes Kocsis, bu ikinci uzun metrajında dingin bir yapı kurarken, sağlam bir ritim duygusunu ve akıcılığı da elden bırakmıyor.

7 İLLEGAL
(İLLEGAL, 2010)
Belçika'nın Oscar aday adayı filmi 'İllegal', tüm dünyada yürek yakan bir insanlık ayıbını, mülteciliği merkeze alıyor. Ancak bu kez durum farklı, zira yönetmen anlattığı öyküde 'İllegal' olanın insanlar değil, sistemin ta kendisi olduğu haykırıyor. 13 yaşındaki oğlu Ivan'la Belçika'da yıllardır yasadışı olarak kalan Rus Tania'nın öyküsünde, bu insanların sıkça karşılaştıkları zorluklar ve eziyetlerle yüzleşiyoruz. Baskı altında yaşamaktan bıkip, vatanlarını geride bırakarak başka ülkelere kaçan mültecilere, geldikleri yerde de kötü muamele yapılması, 'insanlığımıza ne olduğu'nu sorgulamamızı istiyor. İzledikten sonra, başrollerdeki Anne Coesens ve Alexandre Gontcharov'un yüzlerinin uzun süre hafızanızdan silinmeyeceğine eminiz.

8 ATLIKARINCA (2010)
Türk sinemasında pek de rastlamayacağınız türden son derece cesur ve bir o kadar 'bıçak sırtı' bir konuya el atan, yılın en dikkat çekici filmlerinden biri. Geçen sene yine birlikte yazdıkları 'Başka Dilde Aşk' ile seyirciden ve eleştirmenlerden tam not alan İlksen Başarır ve Mert Fırat ikilisi, ikinci defa 'Atlıkarınca'da bir araya gelerek, 'ensest' konusuna eğiliyor. Edebiyatla uğraşan genç bir babanın önce erkek, sonra da kız evladiyla yaşadığı cinselliği son derece üstü kapalı bir biçimde, imalarla veren film, el attığı temanın sarsıcılığını sinemasal anlamda pek yansıtmasa da, farklı ve cesur bir çaba olarak dikkat çekiyor. Mert Fırat ve özellikle Nergis Öztürk'ün iyi oyunculuklarının yanı sıra, filmin senaryosu, diyalogları ve üslubu da yabana atılır gibi değil. Genç oyuncu Zeynep Oral'ı da atlamamak gerek.

9 YARGIÇ VE GENERAL
(THE JUDGE AND THE GENERAL, 2008)
Belgesel çekecek olanların ders niyetine izlemeleri gereken, film tadında bir yapıt. Şilili yargıç Juan Guzmán'ın 1998'de darbeci diktatör Pinochet'nin adalet karşısına çıkması için giriştiği mücadeleyi anlatan bu etkileyici belgesel, Gezici Festival'in temasına da gayet uygun bir seçim. Sosyalist Allende hükümetinden haz etmeyen muhafazakar bir aileden gelmesine karşın, 'darbe' ayıbına tahammül edemeyip Pinochet'nin dokunulmazlığının kaldırılması için kamu davası açan ve diktatörün yargılanmasını sağlayan yargıcın yaptıklarını izlerken, bir yandan da hem Şili'nin hem de Guzmán'ın politik değişimine şahit oluyoruz... Elizabeth Farnsworth ve Patricio Lanfranco Leverton'ın yönettikleri belgesel, aynı acılardan muzdarip Türkiye'ye de 'örnek' olması gereken mesajlar içeriyor.

10 KAYIP
(MISSING, 1982)
Sol sütunda yer alan "Yargıç ve General" adlı belgeselle birlikte izlendiğinde daha da anlam kazanacak unutulmaz bir klasik. 1973'te Şili'de gerçekleşen askeri darbe sırasında Amerikalı bir gazeteci ortadan kaybolur. Karısı ve babası Şili'ye gelerek onu bulmaya çalışır ancak çok geçmeden ikisi de hakiki bir cehennemin ve insanlık ayıbının tam ortasında olduklarını fark edeceklerdir. Costa-Gavras'ın en önemli yapıtları arasında yer alan "Kayıp", aynı zamanda dünyanın her yerindeki darbelerde az ya da çok parmağı olan Amerika'nın 'günah çıkardığı' filmlerden biri. Cannes'da Altın Palmiye'yi Yılmaz Güney'in "Yol" filmiyle paylaşan, senaryosuyla Oscar alan "Kayıp"ta Jack Lemmon ve Sissy Spacek başrollerde.

11 ZEFİR (2010)
2006'da kısa filmi "Poyraz"la pek çok ödül kazanan Belma Baş'ın ilk uzun metrajı. Nuri Bilge Ceylan etkileri taşıyan dingin sinemasal anlatımıyla ışıldayan "Zefir", adını başroldeki küçük kızdan alıyor. Yaz tatilini annesiyle dedesinin yayla evinde geçiren, başına buyruk ve içine kapanık Zefir, annesinin geleceği günü beklemektedir. Günün birinde çıkagelen annesine baktığımızda ise, onun 'klasik bir anne' olmadığını görürüz. Çiçek çocuklarını çağrıştıran, daima 'yollarda' ve 'uzaklarda' olmayı, özgürlüğü seven annesi, belki de bir daha hiç dönmeyeceği bir yolculuğa çıkacağını söyler ve işler değişir... Sinemamızda alışık olmadığımız karakterlere ve çarpıcı bir finale sahip olan "Zefir"de küçük oyuncu Şeyma Uzunlar ve Vahide Gördüm çok başarılılar.

AZINLIK RAPORU

Philip K. Dick'in 50 yılı aşkın bir süre önce yazdığı hikayenin Steven Spielberg eliyle hayat bulan beyazperde uyarlaması olan "Azınlık Raporu" (Minority Report), 'suç ve ceza' kavramlarının gelecekte alması muhtemel görünümü sorguluyor.

BUNDAN YAKLAŞIK 50 YIL ÖNCE YAPTIĞI GELECEK ÖNGÖRÜLERİYLE GÜNÜMÜZ BİLİMKURGU SİNEMASININ

birçok ürününe kılavuzluk etmiş, dahası insanoğlunun gelecekte de temel olarak değişim göstermeyeceğini imlemiş 'kendi halinde' bir yazarın düş gücünün yansımaları, işinin ustası ellerin de yardımıyla bir ustalık gösterisi kimliğine kavuşuyor. Bu yazar, kimilerinin deli, kimilerin dâhi, kimilerininse 'tanrı' diye nitelediği Philip K. Dick. Onun 1956 tarihli hikayesini sinemalaştırma cesaretini gösteren usta ellerin sahibi ise 'masalcı dede' kimliğini derinleştiren Steven Spielberg.

Film, kafasını her daim gelecekle meşgul eden insanın temel meselelerinden olan 'suç ve ceza' kavramlarının gelecekteki varlığının sorgulanmasını resmediyor. İnsanın varoluşuyla birlikte ortaya çıkan bu kavramların tarih içindeki gelişimine paralel bir yol izliyor öykü. 2054 yılında da suçların benzerliğinin üzerinde duruyor, öte yandan cezanın değişimine dikkat çekiyor. Öykünün içerdği gelecek öngörüsü, suç ve cezanın yeniden tanımlanmasına kadar götürüyor işi. Bu iki olguyu Dostoyevski kadar derinlemesine irdelemese, onun gibi bir 'vicdan muhasebesi' içine girmese de, öykünün üzerine inşa edildiği temelden sapmıyor Spielberg'ün filmi.

"Azınlık Raporu"nun öyküsüyle ilgili fazla ayrıntıya girmeden, yalnızca temel bazı noktaları hatırlatmak istiyoruz... Yıl 2054... Washington'da denenen yeni bir suç önleme çalışması... Uyuşturucu müptelalarının 'özel' çocukları arasından çıkan üç 'kahin', suç ve suçluları önceden belirleyebiliyor. Onları sürekli kontrol altında tutan bir birim, suçun işleneceği yeri bularak 'potansiyel suçlu'yu

suç işlenmeden 'mahkum' konumuna sokuyor. Birimin operasyon şefi John Anderton, günün birinde kendisinin de bu işin 'kurbanları' arasındaki yerini alacağını öğrenince, kaçmaktan başka çaresi olmadığını anlıyor. Bunun bir 'komplo' olduğuna inanan kahramanımız, kendini aklamak için adeta zamanla yarışmak zorunda kalıyor...

Geleceğin 'şekilsel' özellikleri üzerinde fazlaca duran bir film değil "Azınlık Raporu". Binyıllardır önlemek için değişik taktikler geliştirilen suçun doğasını deforme edip yeni bir 'suç'un temellerinin atılmasını vurguluyor yönetmen Spielberg film boyunca. Günümüz toplumlarının belli başlı sorunlarından olan 'yargısız infaz'ın geliştirilmiş bir versiyonunu sunuyor da diyebiliriz. Bunu yaparken, 1940 ve 50'lerin 'film noir' (kara film) geleneğinin (filmdeki kahinlerin isimlerine dikkat!) takipçiliğine de soyunuyor bir yandan. 'Kara film'in en belirgin özelliği olan 'suç, suçlu ve suçu önleyen' kavramlarının iç içe geçmişliğini öykünün merkezine koyan yönetmen, şimdiden hayatımızın bir parçası olmaya doğru giden 'Büyük Birader' sendromunu da entrikanın içinde bir yerlere koymayı ihmal etmiyor. Bunun doğal sonucu olarak ortaya 'klostrofobik' bir film çıkıyor ki özgürlüklerin kısıtlandığı her durumda benzeri bir duygunun yaşandığını söyleyebiliriz.

"Azınlık Raporu"nu izlerken, geleceğin pırıl pırıl ışıldayan yapısından çok, çözümsüzlüğün sınırlarında gezinen insanoğlunun 'cendere' içinde çırpınmasını gözlemliyoruz. 'Mükemmel' olmanın hayallerini kuran ve bunun için sürekli bir çaba halinde olan insan, yaşamın 'dokunulmaz' kısımlarındaki sınırları ihlal etmekten de çekinmiyor. Peki ne oluyor

sonuçta? Kaçınılmaz bir kaos ve toparlanmanın çok zor olduğu bir 'duygusal çöküş' tabii ki. Ve ne yazık ki bu gibi durumlarda 'kaldığımız yerden' başlamamız da mümkün olamıyor, adımlarımızı hep geriye doğru atmak zorunda kalıyoruz. Bu adımlar, sonuç olarak 'mükemmel' kavramının çok uzağına fırlatıyor bizleri, dahası onarılması mümkün görünmeyen 'kusurlar'la donatıyor.

Evrensel olanın ne olduğu konusunda temel bazı dersler veren bir film "Azınlık Raporu". Yönetilen olmanın önüne geçilmez endişelerini yaşayan 'sessiz çoğunluk'un, insanlığın her döneminde adım atmasını engelleyen otoritenin de 'kaba' bir resmini çiziyor. Öte yandan 'yaşayabilme' kaygısıyla temel hak ve özgürlüklerini rafa kaldırmaya hazır toplumların da haritasını çıkarıyor bu 'üzerine düşündükçe derinleşen' film. Ve günümüzde bu kaygının öylesine diplere indiğini görüyoruz ki, toplumların temel endişelerinin yarattığı 'at gözlüğü' modeli cumhuriyetler dolduruyor yeryüzünü, yaşama alanlarımızı...

Bu gözlemlerimiz, filmin yaklaşık olarak son yarım saatine kadar geçerli. İzleyenler anlayacaktır, izlemeyenlerse filmi gördüklerinde resmi tamamlayacaklar sanıyoruz. Bir noktadan sonra yarattığı 'kemiksiz' gerilimi sonlandırıp, var olduğunu sandığı boşlukları doldurma derdine düşen yönetmen Spielberg, anlam veremediğimiz bir savurganlıkla öyküyü rayından çıkarıp 'deşifre' etmeye çalışıyor. Ridley Scott'ın, yine bir Philip K. Dick uyarlaması olan "Ölüm Takibi"ndeki (Blade Runner) cesaretini örnek almayıp, enfes 'kara bilimkurgu'sunu aydınlığa çıkarmaya çalışıyor ve son noktada eski alışkanlıklarının tuzağına düşüyor.

BABAM İÇİN

ORJİNAL ADI In The Name Of The Father

YÖNETMEN Jim Sheridan

UYUNCULAR Daniel Day-Lewis,

Pete Postlethwaite, Emma Thompson

YAPIM/SÜRE 1993 İrlanda-İngiltere, 133 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Devlet tarafından
hayatı elinden
alınan Kuzey
İrlandalının
gerçek öyküsü.

İRLANDA KURTULUŞ ORDUSU'NUN (IRA) BEYAZPERDEDEKİ YANSIMALARININ HER daim 'gerçeklerden uyarlanmış' ibaresiyle vücut bulması, onların seyirciyle olan iletişimini en üst düzeyde taşıma işlevi üstlenir. Jim Sheridan'ın gene böylesi bir gerçeklikten yola çıkarak çektiği "Babam İçin" de aynı etkiyi sağlayan bir çalışma olarak öne çıkar, belki de bu alt türün yıldızı haline gelir.

Londra'da bir barın bombalanmasıyla açılır film. Ardından İrlandalı sıradan bir hırsız olan Gerry Conlon ve arkadaşlarının bu eylemin sorumluları olarak tutuklanması alır sırayı. 15 yıl boyunca hapiste kalan Conlon, babasının da işin içine çekildiği bir 'hata'nın kurbanı olacaktır. Suçsuzluğunu kanıtlamasının yoluysa neredeyse mühürlenmiştir...

"Babam İçin", İngiliz postalları altında ezilen (bugün bile) Kuzey İrlanda'nın lider örgütü IRA'nın eylem haritasındaki farklı bir noktaya işaret eder. Filmin derdi, IRA'nın ve İngiliz politikalarının haklılığı ya da haksızlığı üzerine bir tespit yapmak

değildir. Sheridan, 'sıradan' bir vatandaşın devlet eliyle hayatının elinden alınmasını resmetmeye çalışır filminde. Gerry Conlon, örneğin Bobby Sands gibi bir 'IRA efsanesi' değildir, aksine örgütün dışında hayatını sürdüren bir Belfast'lıdır. Onun 'kurban' seçilmesinin nedeni budur belki de, doğup büyüdüğü yer.

Filmin dramatik yanını güçlendiren en önemli unsurlardan biri de 'baba' motifinin yarattığı etkidir. Gerry'nin kaderini paylaşır babası da, ona yapılan muamelenin benzerini yaşar baba Conlon. Bu noktada Pete Postlethwaite'in performansının filmi olduğundan ötelere taşıdığını da belirtmek gerek.

Sheridan, ilk filmi "Sol Ayağım"la (My Left Foot) Daniel Day-Lewis'e Oscar kazandırmıştı bildiğiniz gibi, üçüncü filmi "Babam İçin"le aktörü yeniden adaylığa taşıdı ama bu kez ödülü kazandıramadı. [1]

Soundtrack çalışması harika, özellikle de açılış sahnesindeki Bono ve Gavin Friday imzalı "In The Name Of The Father".

Gerry Conlon'ın mücadelesi sırasında zaman zaman tekrarlara düşen hikaye, bu noktada hafif bir zedelenme yaşıyor.

İSTANBUL
MODERN

SİNEMA CINEMA

AVUSTRALYA: BÜYÜME HİKÂYELERİ

2 - 12 Aralık December AUSTRALIA: COMING OF AGE

SCREEN
AUSTRALIA

İşbirliğiyle
With the collaboration

Gösterimler müze ziyaretçilerine ücretsizdir.
The screenings are free for the museum visitors.

KURUCU
FOUNDER

ANA SPONSORLAR
MAIN SPONSORS

EĞİTİM SPONSORU
EDUCATION SPONSOR

 Eczacıbaşı

 MEDEF ALLIANCE

 TÜRKİYE İŞ BANKASI

 Garanti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YENİDEN BAŞLAMAK

ORJİNAL ADI An Unfinished Life

YÖNETMEN Lasse Hallström

OYUNCULAR Robert Redford,

Morgan Freeman, Jennifer Lopez,

Josh Lucas, Damian Lewis

YAPIM/SÜRE 2005 ABD, 108 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Pinema)

Senaryo klişelerine
saplanan film,
Robert Redford'un
harika oyununu
da harcıyor.

İŞLEVSİZ AİLE FİLMLERİNİN PİRİ LASSE HALLSTRÖM, KEPENK İNDİREN YAPIMCI firma Miramax'ın zamanında 'iş yapmaz' damgası vurup göz ardı ettiği 2005 tarihli filmiyle bu yıl ikinci kez (ilkki "Sevgili John/Dear John"du) gündeme geliyor. Duygusal western diye bir tür varsa eğer, "Yeniden Başlamak" o külliyyatın içinde yerini alacak bir yapım. Bu janr, vurdulu kırdılı westernlerin aksine Güneybatı Amerika'nın çöllerinde değil daha kuzeyde, dağlık, ormanlık, serin bir iklimde kendine yer buluyor ne hikmetse. Redford'un yönettiği "Bizi Ayıran Nehir" (A River Runs Through It) ya da yakın dönemden "Brokeback Dağı" (Brokeback Mountain) gibi geniş bir skalada seyrediyor. "Yeniden Başlamak" öncülleri gibi dağ kasabalarının coğrafyasına, duygularını gizleyen kovboyları ve yaralı karakterlerin bağışlama ve bağışlanma arayışlarını yerleştiriyor.

Robert Redford, filmin lokomotif. Bir işlevsiz aile babası, yaşı geçkin bir kovboy eskisi. Yaşlanmanın yaradığı ender aktörlerden biri

olarak mimiklerini, yüzünün plastiğini ve beden dilini filmin diğer oyuncularından kat kat iyi kullanıyor. Karşısındaki Morgan Freeman yine Morgan Freeman'ı oynuyor. Yaşlı, bilge, dingin ihtiyar rolüyle, Redford'un karakterinin huysuz ve aksi ihtiyarını dizginleyen unsura dönüşüyor. Bu açıdan, "Milyonluk Bebek"te (Million Dollar Baby) Clint Eastwood'un nobran kahramanının yumuşak karnı olan karakterini akıllara getiriyor.

Ne yazık ki "Yeniden Başlamak" adını andığımız duygusal western türünün kusursuz örneklerinden biri değil. Karakterlerin hepsinin bir acısı var ama hiçbir iletişim kurmaya yanaşmıyor. O saat anlıyoruz ki önce birbirlerinden nefret edecekler, zamanla gönülleri yumuşayacak, derken birkaç lirik çatışmadan sonra sevgiyi yeniden keşfedecekler ve yaralarını sarmayı öğrenecekler. 📺

Morgan Freeman'in karakterine saldıran ayıdan doğan metafor, filmin güçlü yanı.

Jennifer Lopez'in bayat performansı, kendisinin neden sanatın hiçbir dalında tutunamadığını yeniden hatırlatıyor.

SEL

ORJİNAL ADI Hard Rain
YÖNETMEN Mikael Salomon
YAPIM/SÜRE 1998 ABD, 93 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Universal)

DIE HARD" FİLMLERİ SAYESİNDE HAYLİ tutan aksiyon film şablonu (kısıtlı bir alanda tek başına mücadele veren kahraman), 90'ların aksiyon sinemasını hayli meşgul etmişti.

"Sel", bu yapımların arasında özel ilgiyi hak eden bir film aslında. Yoğun bir yağmur fırtınası ve üstüne taşan barajın yol açtığı sel felaketi, başlarını Morgan Freeman'ın çektiği 'fırsatçılar'ı hareketlendirir. Tam 3 milyon dolarlık yüküyle yola çıkmış olan iki güvenlikçinin zırhlı aracını durduran ekip, onlardan birinin 'inatçı' çıkması yüzünden hayli zor anlar yaşar tabii... "Hız Tuzağı" (Speed) ve "Kırık Ok" (Broken Arrow) filmlerinin de senaryolarına imza atan Graham Yost'un beslendiği bir diğer şablon ise 'ummadık taş baş yarar' şablonu. Nitekim bir dönem bu rollerin aranan aktörü olan Christian Slater'in karşısında Morgan Freeman'ın gerçekçi kötü adamı ve son anda taraf değiştiren şerif rolünde Randy Quaid 3 milyon doların peşine düşen 'iyi, kötü ve çirkin' gibiler adeta. Ama filmin asıl yıldızı tamamı su içinde geçen aksiyon sahnelerinden neredeyse John Woo estetiğine yaklaşarak çıkabilmeyi başaran Mikael Salomon. Film gişelerde batmamış ve çok kötü bulunmamış olsa da Salomon'u bir sinema filminde bir daha gören olmadı.

Burak Göral

Yönetmen Salomon, özellikle mezarlık ve ilkokulda geçen sahnelerde gayet temiz iş çıkarmış...

Minnie Driver'in karakteri 90'ların aksiyon filmlerinde olmazsa olmaz klişe karakterlerden biri...

BAHTI KARA

YÖNETMEN Theron Patterson
YAPIM/SÜRE 2010 Türkiye, 91 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Bulut Film)

BAŞINDA KARA BULUTLAR DOLAŞAN BİR ana karakteri var "Bahti Kara"nın; kendine ve çevresine 'istemeden de olsa' zarar veren bu adam, özellikle de ergenlik sorunlarıyla boğuşan oğluyla problemler yaşıyor... Theron Patterson'ın imzasını taşıyan çalışma, hikayenin başlarında 'ilginç' bir karakter olarak karşımıza çıkan 'baba'nın sonrakı dakikalarda esneyen serüvenini yeterli donanıma sahip değilmiş havasına sokuyor.

Talihi yüzüne hiç gülmediği bir karakteri alıp ondan bir tür 'modern Şarlo' çıkarma niyetinde görünen senaryo, dediğimiz gibi başta 'oluyor' gibi hissettirse de, en nihayetinde derinleşemeyen karakterler mozaiğine dönüşüyor. Baba ile oğul arasındaki 'sıkıntılı' ilişkinin ipuçlarını da yeterince iyi değerlendiremeyen metin, giderek 'yılgnlık' motifi üzerinde yapılanmaya çalışıyor, ki bu da filmi şirazesinden çıkarıp 'kopuk uçurtma'ya çeviriyor.

Her ne kadar 'son derece eksik' bir film olarak görsek de, içine girmeye çalışmayıp belli bir mesafeden bakıldığında eli yüzü düzgün bir çaba gibi duruyor "Bahti Kara". Patterson'ın çalışması, Bursa'daki İpek Yolu Film Festivali'nde 'en iyi film' seçilmişti, bunu da son bir not olarak hatırlatalım. **Murat Özer**

Filmin başrolündeki Reha Özcan, Türkiye sineması için bir kazanım olduğunu hissettiriyor her haliyle.

Hikayenin fazlaca dağınık yapısı, "Bahti Kara"nın 'doğru' yere oturmasının önündeki büyük engel.

SEX AND THE CITY 2

YÖNETMEN Michael Patrick King
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 146 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Warner)

DOĞRUSU, DİZİNİN YARATICILARI YAYIN süresince topladıkları üç kurusluk saygıyı sinemada böylesine çarçur ederken nerede hata yaptıklarını düşünüyorlar mıdır? İkinci film gişede paçayı zor kurtardığına göre, yavaş yavaş düşünmeye başlasalar iyi olur.

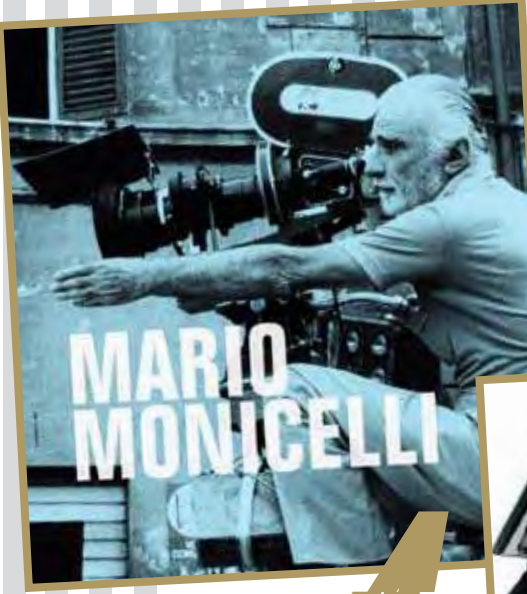
Yapımcılar ilk filmin başarısının kerametini Meksika tatilinde arıyor olacaklar ki, Carrie, Sam, Charlotte ve Miranda bu kez de Abu Dabi'nin kızgın kumlarından serin sularına atılıyorlar. Dördü hem iş hem de aşk hayatlarında yaşadıkları benmerkezi çıkmazdan kaçmak için bir İslam ülkesini seçerek doğru bir iş mi yapıyorlar dersiniz?

Vizyona çıktığı dönemde Müslüman kadınları aşağıladığına dair düşülen yanlış tespitleri bir kalemde geçelim! Lakin Batı'nın tüketim odaklı kültürünü yücelttiği yerde de duralım! Bu kadınların Manhattan'da vitrine aç olmaları elbette mümkün değil. Peki içinde yuvarlandıkları tüketim aşırılığını bir de Arap ülkelerine ihraç etmeleri manidar değil mi? Hele film bir de finalde "Kadın her yerde kadındır; güzelleşmek ister. Güzelleşmek için de para harcar" yollu ucuz mesajını kendi vitrinine koymuyor mu! **Burçin S. Yalçın**

*** Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 33. sayımızda bulabilirsiniz.**

Tüm antipatikliğini düşününce, Big'den uzak bir öykü inşa etmek en akıllıca hareket olmuş.

Liza Minnelli ve filmin başındaki performansı, divanın yaşlandığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor.

1 - Film Çözümlmeleri (Üç Maymun)

SİYAD üyesi Zahit Atam'ın koordinatörlüğünde aylık Film Çözümlmeleri başlıyor. Filmler ve sanatçılar, bu çözümlmelerde temel olarak psikanalitik ve sosyolojik yaklaşımlarla ele alınacak. İlk çözümllemenin konusu olarak "Üç Maymun" seçilmiş durumda, ekipten senarist ve oyuncu Ercan Kesal da 4 Aralık Cumartesi günü çözümlmede bulunacak. Bu çözümllemenin diğer katılımcıları Zeynep Tül Akbal Süalp ve Cemal Dindar.

2 - Leslie Nielsen (1926-2010)

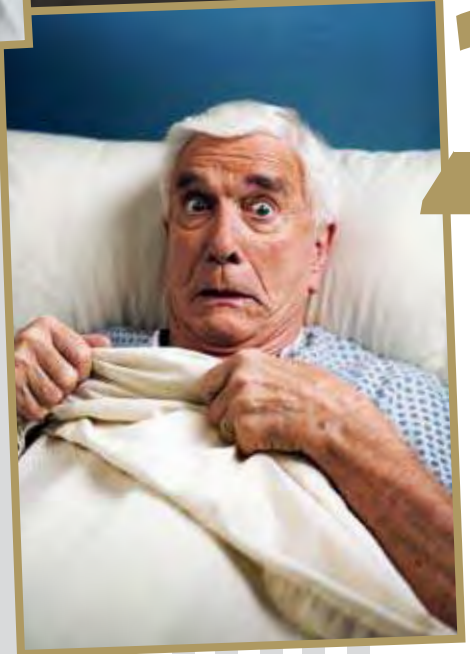
Geçen hafta bu sayfada Leslie Nielsen'in "Uçak"taki (Airplane!) bir görüntüsünü kullanmıştık, bu haftaysa onun ölüm haberini duyuruyoruz. Nielsen, 1950'lerde televizyon dizileriyle başladığı aktörlük yaşamındaki büyük çıkışını ZAZ filmleriyle yapmıştı. "Uçak"taki 'doktor' rolünün yanı sıra "Çıplak Silah" (The Naked Gun) serisinin sarsak polis dedektifi Frank Drebin olarak da hafızalara kazınmıştı.

3 - Irvin Kershner (1923-2010)

"Yıldız Savaşları" (Star Wars) serisinin ikinci halkası "İmparator"un (The Empire Strikes Back) yönetmeni Kershner da hayatını kaybetti geçtiğimiz hafta. 1990'da çektiği "Robocop 2"den bu yana film yönetmeyen sinemacının önemli filmleri arasında "Gözler" (Eyes Of Laura Mars) ve James Bond filmi "İnsan Gibi Yaşa" (Never Say Never Again) gösterilebilir.

4 - Mario Monicelli (1915-2010)

İtalyan sinemasının büyük ustalarından Monicelli, geçen hafta içinde 95 yaşındayken intihar etti. Uzun süredir hasta olan ve büyük acılar çeken yönetmen, böylece acılarına da son vermiş oldu. 1930'lardan ölümüne kadar film çekmeyi sürdüren senarist-yönetmen, İtalyan komedi geleneği içinde yer bulan önemli çalışmaların altına imzasını koymuştu.

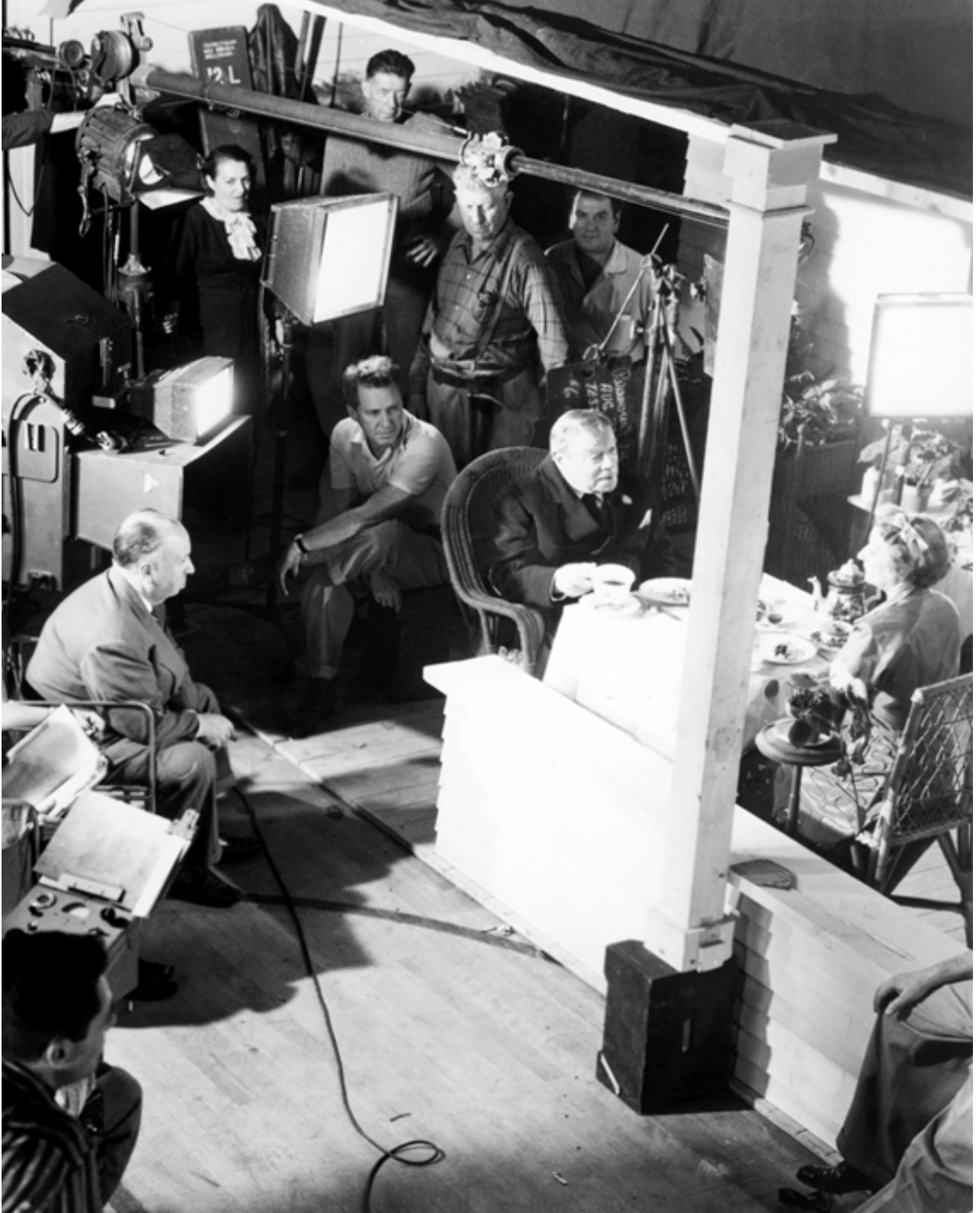
5 - Onur Bayraktar (1979-2010)

Geçen haftanın kayıplarından biri de gencecik bir tiyatro sanatçısıydı: Onur Bayraktar. Henüz 31 yaşındayken bir motosiklet kazasına kurban giden aktör, "Şöhret" ve "Kapalı Çarşı" gibi televizyon dizileriyle tanınıyordu. Bayraktar, en son Tiyatrokare tarafından sahnelenen "Leyla'nın Evi" oyununda Yusuf karakterini canlandırıyordu.

ROCK FM 94.5

A word cloud of film-related terms. The words are arranged in a dense, overlapping pattern. The most prominent words, shown in larger fonts, include 'MOVIES', 'FILM', 'SCREENPLAY', 'SHOWING', 'INDUSTRY', 'PICTURE', 'MOTION', 'COPY', 'THINK', 'PRODUCTION', 'TELEVISION', 'COMEDY', 'SHOW', 'ACTOR', 'VIDEO', 'CINEMATIC', 'DVD', 'MONEY', 'NETWORK', 'THRILLER', 'HORROR', 'CLOSE-UP', 'MOVING', 'SCREEN', 'COMMUNITY', 'BUSINESS', 'PUBLIC', 'MOTION PICTURE', 'SCREENPLAY', 'SHOWING', 'INDUSTRY', 'VIDEO', 'CINEMATIC', 'DVD', 'MONEY', 'NETWORK', 'THRILLER', 'HORROR', 'CLOSE-UP', 'MOVING', 'SCREEN', 'COMMUNITY', 'BUSINESS', 'PUBLIC', 'MOTION PICTURE', 'SCREENPLAY', 'SHOWING', 'INDUSTRY', 'VIDEO', 'CINEMATIC', 'DVD', 'MONEY', 'NETWORK', 'THRILLER', 'HORROR', 'CLOSE-UP', 'MOVING', 'SCREEN', 'COMMUNITY', 'BUSINESS', 'PUBLIC'. The text '7. CADDE' is highlighted in a bright red color, standing out from the grey and white words. The background is a solid dark grey.

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“Bence sessiz filmler sinemanın en saf biçimiydi.”

Alfred Hitchcock